

er ganske urimeligt, og der er ingen Tvivl om, at det er en Sag af stor Vigtighed at komme bort fra Bestemmelserne herom.

Om §§ 12 og 13 skal jeg sige, at Hovedbestemmelsen er Forhøjelsen af den kriminelle Lavalder fra 10 til 14 Aar, saaledes at Børn under 14 Aar ikke straffes, hvorimod der efter Lovforslaget betingelsesvis kan træffes Sikrings- og Forbedringsforanstaltninger med Hensyn til dem, og endvidere, at de ikke skulle kunne underkastes Varetægtsfængsel. I dette Punkt er Udvalget ikke ganske enigt, idet et æret Medlem har skilt sig ud derfra. Dette ærede Medlem holder for, at man ikke skal gøre Forandring i de gældende Regler, men lade den kriminelle Lavalder være, hvor den er nu. De øvrige 14 Medlemmer tiltræde i Princippet denne Flytning af den kriminelle Lavalder, men kun paa Betingelse af, at der i Stedet for Straf sættes Opdragelse og Sikkerhedsforanstaltninger, som *skulle* anvendes paa Barnet og ikke, som der staar i Lovforslaget, eventuelt *kunne* træde i Stedet for Straf. Det er dette, der foreligger i det meget udførlige Ændringsforslag under Nr. 18. Dette Ændringsforslag har maattet blive saa langt, fordi man jo endnu ikke har nogen Lov om offentlig Forsorg for vanartede Børn. Der er, som alle vide, nu for Tiden et saadant Lovforslag under Behandling i Folketinget, men det haves ikke som Lov, og man er altsaa ikke belavet paa at kunne indrette officielt, ved Statsforanstaltninger, Sikrings- og Forbedringsmidler mod saadanne Børn. Derfor er det, at næsten hele Udvalget har maattet udvikle, paa hvilken Maade man tænker sig, at disse Foranstaltninger kunne træffes, indtil man faar en saadan Lov, og man har ved Udarbejdelsen af dette Forslag i alt væsentligt fulgt det Forslag, som nu foreligger for Folketinget. — En vigtig Side af denne Sag er, hvem der skal træffe Bestemmelse om, at Børnene skulle underkastes denne Forsorg. Der findes nemlig ikke i det omtalte Lovforslag, sealedes som det er forelagt, noget Vægeraad, som kan tage en saadan Bestemmelse. Vi maa altsaa henholde os til vor sædvanlige Øvrighed, og Udvalget foreslaar da, at man i ordinære, jævne og simple Tilfælde skal kunne lade Underøvrigheden træffe Afgørelsen, medens man i vigtige og særlig indgribende Tilfælde henlægger Afgørelsen til Overøvrigheden. — I Forbindelse hermed skal jeg bemærke, at Udvalget ikke mener, at det gaar an helt at udelukke Anvendelsen af Vare-

tægtsfængsel paa disse Børn. Derimod skal Varetægtsfængslets Anvendelse kunne indskrænkes, naar man er i Stand til at anbringe Barnet paa en sikker Maade under Opsyn af andre, medens Sagen staar paa. Det, man her foreslaar: at sætte Barnet under Opsyn af paalidelige Personer, er i Virkeligheden ganske stemmende med, hvad begge Ting allerede have vedtaget under Behandlingen af Forslaget om Rettens Pleje. Naar man altsaa herefter forandrer Forholdet saaledes, at man flytter den kriminelle Lavalder, ville de Regler, som nu anvendes paa unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar, komme til ogsaa at anvendes paa dem, som ere mellem 14 og 15 Aar, altsaa de for unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar gældende Bestemmelser ville komme til Anvendelse paa alle mellem 14 og 18 Aar, kun at Rottingstraf ikke anvendes paa Børn mellem 14 og 15 Aar. Udvalget foreslaar endvidere, at legemlig Straf herefter overhovedet ikke skal anvendes paa Personer under 18 Aar undtagen for Voldsforbrydelser.

Lovforslagets § 21, som udgør et særskilt Kapitel, og som handler om Udvidelse af Nødværgeretten, foreslaar Udvalget at sætte ind paa dette Sted. Udvalget tiltræder Tanken om at udvide Grænserne for Nødværgeretten, men mener, at man maa gaa noget videre i Retning af at udvide Nødværgeretten for den ikke sagesløse. Det kan meget godt hælde, at den ikke sagesløse Person kan komme i en saadan Stilling lige overfor en Angriber, at det ogsaa for ham kan være af den største Betydning, at han dog er i Stand til under Reglen om Nødværge at forsvare sig, selv om han derved tilføjer Angriberen en eller anden større Skade. — Dernæst indeholder Ændringsforslaget under Nr. 20 dette, at der ikke skal spørges om, hvorledes den overfaldne selv har skønnet over, hvilken Fare han i det givne Øjeblik er udsat for, men at dette skal være undergivet Domstolenes, den upartiske Dommers Afgørelse. Der er maaske intet, der er vanskeligere at afgøre end netop dette. Enhver kan sige sig selv, hvor vanskeligt det er for den, som sidder i god Fred, i Ro og Mag, at skulle sætte sig ind i de Forhold, under hvilke en Person, Mand eller Kvinde, som har været udsat for en meget alvorlig Overlast, har befundet sig, og den Sindstilstand, hvori den vedkommende har været.

Lovforslagets § 14 gaar ud paa, at i adskillige Tilfælde, nemlig dem „hvor ifølge almindelig borgerlig Straffelovs Kapitler